

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 310

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 28 aprilie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
391.	— Decret privind înaintarea în gradul profesional de chestor general de poliție, la încetarea raporturilor de serviciu, a unui chestor-șef de poliție din Ministerul Afacerilor Interne	2
392.	— Decret privind conferirea unor decorații	2
D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E		
	Decizia nr. 96 din 27 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare	3–6
	Decizia nr. 97 din 27 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 194, 197 și 200 din Codul de procedură civilă	6–8
H O T Ă R Ă R I A L E G U V E R N U L U I R O M Ă N I E I		
311.	— Hotărâre pentru completarea anexei nr. 26 la Hotărârea Guvernului nr. 972/2002 privind atestarea domeniului public al județului Brașov, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Brașov	9
A C T E A L E C U R Ţ I I E U R O P E N E A D R E P T U R I L O R O M U L U I		
	Hotărârea din 9 aprilie 2013 în Cauza Flueraș împotriva României	10–16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind înaintarea în gradul profesional de chestor general de poliție, la încetarea raporturilor de serviciu, a unui chestor-șef de poliție din Ministerul Afacerilor Interne**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul chestor-șef de poliție Tutilescu *Anișoara* Marian-Grigorie se înaintează în gradul profesional de chestor general de poliție și îi încetează raporturile de serviciu cu noul grad.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

București, 24 aprilie 2014.

Nr. 391.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T**privind conferirea unor decorații**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A, ale art. 7 lit. A și ale art. 10 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, în semn de înaltă apreciere pentru evlavia și harul de care au dat dovadă în activitatea lor misionar-pastorală, pentru dăruirea cu care s-au implicat în viața comunităților românești din afara granițelor țării, apărând interesele României și promovând dialogul interconfesional,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Se conferă Ordinul Național *Serviciul Credincios* în grad de *Ofițer* Înaltpreasfințitului Iosif (Ilie) Pop, mitropolit al Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale.

Art. 2. — Se conferă Ordinul Național *Serviciul Credincios* în grad de *Cavaler* Înaltpreasfințitului Petru Păduraru, arhiepiscop al Chișinăului, mitropolit al Basarabiei și exarh al plaiurilor.

Art. 3. — Se conferă Ordinul *Meritul Cultural* în grad de *Mare Ofițer*, categoria G „Culte”, Înaltpreasfințitului Nicolae Condrea, arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a celor Două Americi.

Art. 4. — Se conferă Ordinul *Meritul Cultural* în grad de *Ofițer*, categoria G „Culte”, Preasfințitului Siluan (Ciprian) Șpan, episcop al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei.

Art. 5. — Se conferă Ordinul *Meritul Cultural* în grad de *Cavaler*, categoria G „Culte”:

— Preasfințitului Timotei Laurant, episcop al Episcopiei Ortodoxe Române a Spaniei și Portugaliei;

— Preasfințitului Macarie (Marius Dan) Drăgoi, episcop al Episcopiei Ortodoxe Române a Europei de Nord;

— Preasfințitului Daniil Stoenescu, episcop al Episcopiei Ortodoxe Române a Daciei Felix de la Vârșeț, Republica Serbia;

— Preasfințitului Siluan (Cristian Constantin) Manuilă, episcop al Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria;

— Preasfințitului Mihail (Maricel) Filimon, episcop al Episcopiei Ortodoxe Române din Australia și Noua Zeelandă.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

București, 24 aprilie 2014.

Nr. 392.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 96

din 27 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare, excepție ridicată de municipiul Dorohoi, prin primar, în Dosarul nr. 242/40/2010* al Tribunalului Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 677D/2013.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Curtea de Conturi, consilier juridic Teodora Simion Simescu, cu delegație depusă la dosar, lipsind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Curții de Conturi, care arată că dispozițiile legale criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională constatând constituționalitatea acestora. Cu privire la presupusa încălcare a prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, fapt ce ar conduce la o modificare cu caracter retroactiv a prevederilor art. 58 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, arată că aceasta nu constituie o problemă de neconstituționalitate, ci una de aplicare în timp a legii. Referitor la critica potrivit căreia textul criticat este neconstituțional în măsura în care se referă la acele sume pentru care, în mod legal, s-au încheiat angajamente valabile înainte de adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 223/2008, arată că adoptarea actului normativ a fost rezultatul unei situații de excepție, iar respectivele sume nu au fost acordate în vederea asigurării surselor de finanțare pentru angajamente viitoare, ci pentru acoperirea unor cheltuieli curente și de capital. Cu privire la invocarea prevederilor pct. 4.9 din Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 3.647/2008, susține că autorul excepției omite existența unei mențiuni importante conținute la lit. b) a alin. (1) al pct. 4.9, și anume „dacă prin hotărârile Guvernului nu se prevede altfel”. Având în vedere critica de neconstituționalitate raportată la art. 120 și 121 din Constituție, invocă Decizia nr. 154 din 30 martie 2004 prin care Curtea a evidențiat necesitatea respectării de către toate componentele administrației locale a acelor prevederi legale aplicabile pe întregul teritoriu. Mai departe, apreciază că dispozițiile de lege criticate vizează interesul general public și

constituie situații de urgență și extraordinare, astfel încât dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (4) nu sunt înfrânte. Referitor la pretinsa încălcare a art. 115 alin. (6) din Constituție, menționează că autorul excepției nu a motivat această critică. În continuare arată că textul legal criticat este un text clar a cărui adoptare a fost justificată de o situație de urgență. Relativ la critica privind încălcarea Legii nr. 306/2008 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, arată că această susținere nu reprezintă o critică de neconstituționalitate. În concluzie solicită respingerea excepției de neconstituționalitate și depune concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 242/40/2010*, **Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare**, excepție ridicată de municipiul Dorohoi, prin primar, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unei încheieri a Comisiei de soluționare a contestațiilor prin care s-a respins contestația formulată împotriva măsurilor dispuse printr-o decizie a Camerei de Conturi Botoșani.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă principiul neretroactivității legii, întrucât schimbă regimul juridic aplicabil sumelor defalcate din unele venituri ale bugetului de stat, prin instituirea unei obligații de regularizare a acestora în mod retroactiv.

De asemenea, se arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care se referă și la acele sume pentru care, în mod legal, s-au încheiat angajamente valabile, înainte de adoptarea ordonanței de urgență, cu respectarea stării ordinii de drept valabile la data încheierii lor.

Totodată, mai susțin că sunt aplicabile prevederile pct. 4.9 din Normele metodologice privind încheierea exercițiului bugetar al anului 2008, aprobate prin Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 3.647/2008, potrivit cărora nu se supun operațiunilor de regularizare la finele anului cu bugetul de stat sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată pentru echilibrarea bugetelor locale suplimentate pe bază de hotărâri ale Guvernului din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, dacă prin hotărârile Guvernului nu se prevede altfel.

Astfel, prin dispoziția legală criticată s-a impus obligativitatea folosirii banilor până la sfârșitul anului, ulterior nașterii raportului de drept, respectiv la data de 30 decembrie 2008.

Se mai susține că dispoziția legală criticată contravine principiului constituțional al autonomiei locale prin intervenția asupra cadrului legal existent, afectându-se capacitatea administrativ-financiară a autorităților administrației publice locale de a satisface nevoile publice.

Mai departe, autorii excepției arată că, prin adoptarea ordonanței de urgență, Guvernul s-a erijat în legiuitor, fără a justifica o urgență deosebită, fiind astfel încălcată dispoziția constituțională referitoare la delegarea legislativă.

Astfel, legiuitorul ar fi trebuit să îndeplinească o minimă cerință de previzibilitate a normei, care să expună clar conduita subiecților de drept, în acest mod încălcându-se prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție referitoare la previzibilitatea normei. Art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 poate genera, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, un climat general de incertitudine și nesiguranță juridică, obligațiile asumate în contractele cu terțe persoane nemaiputând fi onorate din sumele avute la dispoziție la momentul încheierii acestora.

De asemenea, în condițiile în care Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 3.647/2008 a fost emis în aplicarea Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, apreciază că prin emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 223/2008 Guvernul a încălcat însăși Legea nr. 306/2008 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe.

Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Apreciază că textele legale criticate nu aduc atingere principiului neretroactivității legii, deoarece prin reglementarea criticată se aduce implicit o modificare a Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, însă aceasta nu constituie o problemă de neconstituționalitate, ci una de aplicare a legii în timp, așa cum s-a arătat în jurisprudența Curții Constituționale.

Instanța apreciază că a fost necesară abordarea unei politici de restrângere a cheltuielilor bugetare pentru a se evita riscurile avute în vedere la momentul adoptării ordonanței de urgență, fără a fi astfel încălcate prevederile art. 120 alin. (1) și art. 121 alin. (1) din Constituție.

Întrucât dispozițiile legale criticate vizează interesul general public și constituie situații de urgență și extraordinare, instanța apreciază că acestea au fost adoptate în deplină concordanță cu prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție.

Referitor la critica potrivit căreia textul criticat este neconstituțional în măsura în care se referă la acele sume de bani pentru care, în mod legal, înainte de adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 223/2008 s-au încheiat angajamente valabile, instanța apreciază că textul criticat face referire la acoperirea unor cheltuieli curente și de capital, și nu pentru asigurarea finanțării de investiții, care să antreneze raporturi juridice contractuale cu obligații de plată asumate, fundamentate exclusiv pe această categorie de venituri la bugetul local.

În opinia instanței, nici dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție nu au fost încălcate, deoarece textul criticat nu privește măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietatea publică.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile reprezentantului părții Curtea de Conturi, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 31 decembrie 2008, texte de lege care au următoarea redactare:

„(1) *Sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată acordate în anul 2008 prin hotărâri ale Guvernului bugetelor locale pentru acoperirea unor cheltuieli curente și de capital rămase neutilizate la finele anului se restituie la bugetul de stat.*

(2) *Regularizarea cu bugetul de stat a sumelor prevăzute la alin. (1) se realizează până la data de 8 ianuarie 2009.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate încalcă următoarele dispoziții din Legea fundamentală: art. 1 alin. (5) cu privire la previzibilitatea legii, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, art. 115 alin. (4) și (6) privind delegarea legislativă, art. 120 alin. (1) privind principiile de bază ale administrației publice locale și art. 121 alin. (1) privind autoritățile comunale și orașenești. De asemenea, este invocată și încălcarea art. 1 pct. I.14 din Legea nr. 306/2008 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 24 decembrie 2008.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională constată următoarele:

1. Prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici și prevederi constituționale similare, în acest sens fiind Decizia nr. 618 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 522 din 27 iulie 2012, Decizia nr. 1.401 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 30 ianuarie 2012, Decizia nr. 1.162 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 747 din 9 noiembrie 2010, Decizia nr. 573 din 4 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 21 iunie 2010, sau Decizia nr. 1.225 din 5 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 18 noiembrie 2010, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

2. Referitor la critica de neconstituționalitate extrinsecă raportată la art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea, prin Decizia nr. 573 din 4 mai 2010, a arătat că, astfel cum reiese și din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 223/2008, la adoptarea actului au fost avute în vedere presiunile și riscurile determinate de evoluțiile economice interne și externe, necesitatea susținerii creșterii economice și reducerii inflației, precum și asigurarea cu prioritate a sumelor destinate finanțării proiectelor de infrastructură și a cofinanțării proiectelor finanțate din fonduri europene și a contribuției României la bugetul comunitar. Pentru evitarea acestor riscuri a fost necesară adoptarea unei politici de restrângere a cheltuielilor bugetare. Întrucât dispozițiile de lege criticate vizează interesul general public și constituie situații de urgență și extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată, Curtea a apreciat că acestea au fost adoptate în deplină concordanță cu prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la încălcarea art. 115 alin. (6) din Constituție, Curtea, prin Decizia nr. 1.225 din 5 octombrie 2010, a constatat că textul de lege criticat nu vizează măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietatea publică. Sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată acordate în anul 2008, prin hotărâri ale Guvernului, bugetelor locale pentru acoperirea unor cheltuieli curente și de capital rămase neutilizate la finele anului, nu constituie drept de proprietate în sensul prevăzut de art. 44 și 135 din Constituție.

3. Referitor la critica de neconstituționalitate intrinsecă invocată prin raportare la prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, în sensul că prin reglementarea dispozițiilor criticate se aduce, implicit, o modificare retroactivă a Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 18 iulie 2006, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 573 din 4 mai 2010, a constatat că aceasta nu constituie o problemă de neconstituționalitate, ci una de aplicare în timp a legii. De altfel, prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 se aplică începând de la data intrării în vigoare a actului normativ, prin intermediul acestora statul îndeplinindu-și obligația de protejare a intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară, astfel cum aceasta este prevăzută în cuprinsul dispozițiilor art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție.

Referitor la susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care se referă și la acele sume pentru care, în mod legal, s-au încheiat angajamente valabile, înainte de adoptarea ordonanței de urgență, cu respectarea stării ordinii de drept valabile la data încheierii lor, prin Decizia nr. 618 din 12 iunie 2012, având în vedere prevederile art. 137 alin. (1) din Constituție potrivit cărora formarea, administrarea, întrebuințarea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege, Curtea a constatat că sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată nu au fost acordate bugetelor locale prin Legea bugetului de stat pe anul 2008 nr. 388/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 902 din 31 decembrie 2007, ci au fost acordate prin hotărâri ale Guvernului, care, de la caz la caz, a constatat necesitatea alocării unor fonduri suplimentare la dispoziția bugetelor locale, iar necheltuirea acestor fonduri până la încheierea exercițiului bugetar nu dă dreptul autorităților locale să le utilizeze și în exercițiul bugetar viitor.

De altfel, nu există o obligație legală ca, la nivel local, finanțarea unor investiții să fie asigurată din sume provenite exclusiv de la bugetul de stat, cum ar fi și sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată, alocate de Guvern. Mai mult decât atât, în conformitate cu dispozițiile art. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, Guvernul poate aloca, în situații excepționale, sume din Fondul de rezervă, pentru unitățile care nu dispun de resursele financiare pentru realizarea proiectelor de investiții începute.

Stabilirea momentului concret al folosirii resurselor alocate pentru angajamente încheiate înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 223/2008 ține de aplicarea și interpretarea legii, fiind de competența exclusivă a

instanțelor judecătorești stabilirea normelor legale incidente în cauză.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 120 alin. (1) și art. 121 alin. (1) din Constituție, Curtea a reținut că astfel cum este definită autonomia publică locală prin legea specială, respectiv Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, în cuprinsul art. 3, aceasta constă în dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, treburile publice, în condițiile legii. Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 154 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 mai 2004, că principiul autonomiei locale „nu presupune totala independență și competența exclusivă a autorităților publice din unitățile administrativ-teritoriale, ci acestea sunt obligate să se supună reglementărilor legale general valabile pe întreg teritoriul țării și dispozițiilor legale adoptate pentru protejarea intereselor naționale”. De asemenea, textul de lege criticat se află într-o deplină concordanță și cu prevederile art. 137 alin. (1) din Constituție, referitor la formarea, administrarea, întrebuințarea și controlul resurselor financiare.

Mai departe, autorul excepției apreciază că legiuitorul ar fi trebuit să îndeplinească o minimă cerință de previzibilitate a normei, care să expună clar conduita subiecților de drept, în acest fel încălcându-se prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, cu privire la previzibilitatea normei.

În acest sens Curtea reține că textul de lege criticat este clar, adoptat de executiv potrivit prerogativelor care îi revin, sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată acordate în anul 2008, prin hotărâri ale Guvernului, bugetelor locale pentru acoperirea unor cheltuieli curente și de capital rămase neutilizate la finele anului se supun reglementării speciale privind sistemul financiar, cărora textul de lege criticat li se conformează, astfel încât nu se poate reține o neconcordanță a textului de lege criticat cu dispozițiile constituționale invocate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Referitor la invocarea încălcării Legii nr. 306/2008 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, Curtea constată că aceasta este lipsită de incidență în cauză, în formularea acestei critici făcându-se confuzie între regimul adoptării ordonanțelor simple, care se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, și celor de urgență, care pot fi adoptate de Guvern în virtutea dispozițiilor art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție.

Cu privire la invocarea aplicabilității pct. 4.9 din Normele metodologice privind încheierea exercițiului bugetar al anului 2008, aprobate prin Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 3.647/2008, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 24 decembrie 2008, Curtea constată că această critică nu poate fi reținută, întrucât aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare în timp a celor două categorii de acte.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de municipiul Dorohoi, prin primar, în Dosarul nr. 242/40/2010* al Tribunalului Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 97

din 27 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 194, 197 și 200 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 194, 197 și 200 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Valerica Badea și Mariana Teodorescu în Dosarul nr. 13.800/303/2013 al Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 682D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții, respectiv Decizia nr. 31 din 21 ianuarie 2014 și Decizia nr. 479 din 21 noiembrie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 13.800/303/2013, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 194, 197 și 200 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Valerica Badea și Mariana Teodorescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de reexaminare a încheierii de anulare a cererii introductive.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece în procedura de regularizare a cererilor s-a ajuns la blocarea incorectă a accesului efectiv al cetățeanului la justiție, iar prin aplicarea abuzivă a codurilor și mai ales a textelor

criticate le-au fost încălcate drepturile fundamentale constituționale.

Motivând cererea de reexaminare, acestea arată că neregularitățile sesizate prin rezoluția completului inițial sunt străine de forma și conținutul cererii de chemare în judecată, în sensul că este absurd și hilar ca unor persoane în vârstă să li se ceară adresa electronică, în condițiile în care posibilitățile lor de supraiețuire sunt limitate. Acest lucru este valabil și în cazul cerinței codului numeric personal al părții, având în vedere că datele personale ale acesteia sunt protejate de lege. În ceea ce privește împuternicirea avocațială arată că, deși aceasta există, ea poate fi depusă, potrivit art. 85 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la primul termen de judecată, iar dreptul de reprezentare poate fi dat și prin declarație verbală făcută în fața instanței și consemnată în încheierea de ședință. Însă, în opinia autoarelor, aceste prevederi vin în contradicție cu dispozițiile art. 194—197 și 200 din Codul de procedură civilă.

Pe de altă parte, autoarele excepției menționează că în cauză nu pot fi aplicate prevederile noilor coduri, deoarece acțiunea a fost introdusă înainte de 1 iulie 2013, când prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2013 privind modificarea Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe, s-a propus și s-a admis etapizarea punerii în aplicare a noului Cod de procedură civilă pentru anumite aspecte expres prevăzute, precum și art. 82 din Codul de procedură civilă.

Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este admisibilă, însă, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu își exprimă opinia asupra acesteia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că prevederile legale criticate care reglementează cuprinsul cererii de chemare în judecată, timbrarea cererii, precum și procedura verificării cererii și a regularizării acesteia nu contravin prevederilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție, ci, dimpotrivă, dau expresie acestui principiu, constituind o garanție a respectării drepturilor procesuale ale părților.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 194, 197 și 200 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următoarea redactare:

— Art. 194 — *Cuprinsul cererii de chemare în judecată*

„Cererea de chemare în judecată va cuprinde:

a) numele și prenumele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoane juridice, denumirea și sediul lor. De asemenea, cererea va cuprinde și codul numeric personal sau, după caz, codul unic de înregistrare ori codul de identificare fiscală, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice și contul bancar ale reclamantului, precum și ale pârâtului, dacă părțile posedă ori li s-au atribuit aceste elemente de identificare potrivit legii, în măsura în care acestea sunt cunoscute de reclamant. Dispozițiile art. 148 alin. (1) teza a II-a sunt aplicabile. Dacă reclamantul locuiește în străinătate, va arăta și domiciliul ales în România unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul;

b) numele, prenumele și calitatea celui care reprezintă partea în proces, iar în cazul reprezentării prin avocat, numele, prenumele acestuia și sediul profesional. Dispozițiile art. 148 alin. (1) teza a II-a sunt aplicabile în mod corespunzător. Dovada calității de reprezentant, în forma prevăzută la art. 151, se va alătura cererii;

c) obiectul cererii și valoarea lui, după prețuirea reclamantului, atunci când acesta este evaluabil în bani, precum și modul de calcul prin care s-a ajuns la determinarea acestei valori, cu indicarea înscrisurilor corespunzătoare. Pentru imobile, se aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 104. Pentru identificarea imobilelor se vor arăta localitatea și județul, strada și numărul, iar în lipsă, vecinătățile, etajul și apartamentul, precum și, când imobilul este înscris în cartea funciară, numărul de carte funciară și numărul cadastral sau topografic, după caz. La cererea de chemare în judecată se va anexa extrasul de carte funciară, cu arătarea titularului înscris în cartea funciară, eliberat de biroul de cadastru și publicitate imobiliară în raza căruia este situat imobilul, iar în cazul în care imobilul nu este înscris în cartea funciară, se va anexa un certificat emis de același birou, care atestă acest fapt;

d) arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază cererea;

e) arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere. Când dovada se face prin înscrisuri, se vor aplica, în mod corespunzător, dispozițiile art. 150. Când reclamantul dorește să își dovedească cererea sau vreunul dintre capetele acesteia prin interogatoriul pârâtului, va cere înfățișarea în persoană a acestuia, dacă pârâtul este o persoană fizică. În cazurile în care legea prevede că pârâtul va răspunde în scris la interogatoriu, acesta va fi atașat cererii de chemare în judecată. Când se va cere dovada cu martori, se vor arăta numele, prenumele și adresa martorilor, dispozițiile art. 148 alin. (1) teza a II-a fiind aplicabile în mod corespunzător;

f) semnătura.”

— Art. 197. — *Timbrarea cererii*

„În cazul în care cererea este supusă timbrării, dovada achitării taxelor datorate se atașează cererii. Netimbrarea sau timbrarea insuficientă atrage anularea cererii de chemare în judecată, în condițiile legii.”

— Art. 200 — *Verificarea cererii și regularizarea acesteia*

„(1) Completul căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza verifică, de îndată, dacă cererea de chemare în judecată îndeplinește cerințele prevăzute la art. 194—197.

(2) Când cererea nu îndeplinește aceste cerințe, reclamantului i se vor comunica în scris lipsurile, cu mențiunea că, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării, trebuie să facă completările sau modificările dispuse, sub sancțiunea anulării cererii. Se exceptează de la această sancțiune obligația de a se desemna un reprezentant comun, caz în care sunt aplicabile dispozițiile art. 202 alin. (3).

(3) Dacă obligațiile privind completarea sau modificarea cererii nu sunt îndeplinite în termenul prevăzut la alin. (2), prin încheiere, dată în camera de consiliu, se dispune anularea cererii.

(4) Împotriva încheierii de anulare, reclamantul va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând motivat să se revină asupra măsurii anulării.

(5) Cererea de reexaminare se face în termen de 15 zile de la data comunicării încheierii.

(6) Cererea se soluționează prin încheiere definitivă dată în camera de consiliu, cu citirea reclamantului, de către un alt complet al instanței respective, desemnat prin repartizare aleatorie, care va putea reveni asupra măsurii anulării dacă aceasta a fost dispusă eronat sau dacă neregularitățile au fost înlăturate în termenul acordat potrivit alin. (2).

(7) În caz de admitere, cauza se retrimite completului inițial investit.”

În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate încalcă art. 21 privind accesul liber la justiție din Constituție și art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională constată următoarele:

1. Referitor la principiul accesului liber la justiție, Curtea a statuat că acesta semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus niciunei condiționări, competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revenindu-i legiuitorului, în aplicarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2). În acest sens este Decizia nr. 221 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 17 iunie 2005.

Totodată, prin Decizia nr. 670 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 16 iunie 2011, Curtea a statuat că principiul accesului liber la justiție implică și adoptarea de către legiuitor a unor reguli de procedură clare, care să cuprindă cu precizie condițiile și termenele în care justițiabilii își pot exercita drepturile lor procesuale.

Curtea a mai reținut, prin Decizia nr. 176 din 24 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 356 din 27 aprilie 2005, că, în reglementarea exercitării dreptului de acces liber la justiție, legiuitorul are posibilitatea să impună anumite condiții de formă, ținând de natura și de exigențele administrării justiției, fără însă ca aceste condiționări să aducă atingere substanței dreptului sau să îl lipsească de efectivitate.

2. Asupra constituționalității dispozițiilor art. 200 din Codul de procedură civilă, prin raportare, între alte dispoziții constituționale, și la prevederile art. 21, Curtea Constituțională

s-a pronunțat prin Decizia nr. 479 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 23 ianuarie 2014, sau Decizia nr. 31 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 14 februarie 2014.

Astfel, prin Decizia nr. 479 din 21 noiembrie 2013, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă a fost respinsă ca neîntemeiată. Cu acel prilej, Curtea a reținut că procedura prevăzută de dispozițiile legale criticate are drept scop remedierea unor lipsuri ale acțiunii introductive, astfel încât, la momentul demarării procedurii de fixare a primului termen de judecată, aceasta să cuprindă toate elementele prevăzute de art. 194 din Codul de procedură civilă. Legiuitorul a dorit disciplinarea părților din proces și, în acest fel, respectarea principiului celerității și a dreptului la un proces echitabil. O astfel de procedură nu este de natură să afecteze însăși esența dreptului protejat, având în vedere că este însoțită și de garanția conferită de dreptul de a formula o cerere de reexaminare prevăzută de art. 200 alin. (4) din Codul de procedură civilă. Mai mult, instanța de judecată se pronunță asupra unei probleme care privește exclusiv buna administrare a justiției.

De asemenea, s-a mai arătat în decizia menționată, cât timp procedura criticată nu privește însăși judecarea pe fond a cererii introductive, dispozițiile criticate nu înfrâng prevederile referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât procedura specială vizată nu se referă la fondul cauzelor, respectiv la drepturile civile, cum cere art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci numai la aspectele de ordin pur legal, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbatere, cu citirea părților.

De asemenea, prin Decizia nr. 31 din 21 ianuarie 2014 a fost respinsă ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 200 alin. (1)—(3) și (6) din Codul de procedură civilă.

Pronunțând această soluție, Curtea a reținut că procedura regularizării cererii introductive are rolul de a degreva instanțele de judecată de cereri incomplete, fiind de natură a pregăti judecata sub toate aspectele sale. Prin această procedură se realizează și o protecție a părâtului, căruia i se comunică o cerere de chemare în judecată completă față de care va putea formula apărări prin întâmpinare. Spre deosebire de reglementarea art. 200 din actualul cod de procedură civilă, vechea reglementare, din Codul de procedură civilă din 1865, presupunea, în vederea remedierii cererilor incomplete, acordarea de noi termene, care, de cele mai multe ori,

conduceau la prelungirea procesului, afectându-se astfel termenul optim și previzibil. Totodată, atrăgea angajarea de noi cheltuieli atât ale părților, cât și din partea instanței.

S-a mai arătat, în decizia menționată, că procedura regularizării cererii introductive se întemeiază și pe soluția de principiu consacrată de art. 14 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit căreia părțile trebuie să își facă cunoscute reciproc și în timp util, direct sau prin intermediul instanței, după caz, motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază pretențiile și apărările, precum și mijloacele de probă de care înțeleg să se folosească, astfel încât fiecare dintre ele să își poată organiza apărarea.

3. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 194 și art. 197 din Codul de procedură civilă Curtea constată că acestea instituie condiții de formă ale cererii de chemare în judecată, reglementând cuprinsul acesteia (art. 194), precum și cerința timbrării acesteia (art. 197).

Astfel, Curtea reține că, de principiu, cerințele reglementate prin art. 194—197 au rolul de a identifica părțile, de a asigura drepturile substanțiale și procedurale ale acestora, celeritatea procedurii, administrarea suficientă a probelor și evitarea abuzului de drept.

În ceea ce privește aspectele la care fac referire autoarele excepției de neconstituționalitate, care privesc îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 194 și art. 197 din Codul de procedură civilă și care pot conduce la anularea cererii de chemare în judecată, Curtea reține că aceste susțineri privesc interpretarea și aplicarea legii de către instanțele de judecată, singurele competente să aprecieze, în concret, în ce măsură anumite lipsuri ale cererii de chemare în judecată (cum ar fi neindicarea codului numeric personal, sau, după caz, a contului bancar al părților, „*în măsura în care acestea sunt cunoscute*”, astfel cum precizează în mod expres art. 194 din Codul de procedură civilă) au o suficientă gravitate, în sensul imposibilității complinirii acestora din actele depuse la dosar, pentru a justifica anularea cererii în procedura regularizării. În acest sens, a se vedea și Decizia nr. 66 din 11 februarie 2014*), nepublicată la data pronunțării prezentei decizii.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

4. Celelalte aspecte invocate de autoarele excepției de neconstituționalitate țin de aplicarea și interpretarea legii de către instanțele de judecată și nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Valerica Badea și Mariana Teodorescu în Dosarul nr. 13.800/303/2013 al Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă și constată că prevederile art. 194, 197 și 200 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria sectorului 6 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

*) Decizia nr. 66 din 11 februarie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 17 aprilie 2014.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru completarea anexei nr. 26 la Hotărârea Guvernului nr. 972/2002 privind atestarea domeniului public al județului Brașov, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Brașov

În temeiul prevederilor art. 108 din Constituția României, republicată, și ale art. 21 alin. (3) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 972/2002 privind atestarea domeniului public al județului Brașov, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Brașov, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 și 697 bis din 24 septembrie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— La anexa nr. 26 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Hărman”, la secțiunea I „Bunuri imobile”, după poziția nr. 52 se introduce o nouă poziție, poziția nr. 53, potrivit anexei la prezenta hotărâre.

Art. II. — Anexa face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Nicolae-Liviu Dragnea

București, 23 aprilie 2014.
Nr. 311.

ANEXĂ

Completări la inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Hărman

<i>SECȚIUNEA I</i> <i>Bunuri imobile</i>						
Nr. crt.	Codul de clasificare	Denumirea bunului	Elemente de identificare	Anul dobândirii sau dării în folosință	Valoarea de inventar — lei —	Acte de proprietate sau alte acte doveditoare
0	1	2	3	4	5	6
53	1.2.9.	Teren cu destinația de spațiu public de recreere	Hărman, CF 103656, nr. top. 758/1, cad. 103656, în suprafață de 7411 mp Vecinătăți: N — str. Ștefan cel Mare, nr. top. 508 S — casă nr. top. 756, 755 E — str. Mihai Viteazu, nr. top. 757, cămin nefamiliști, nr. top. 758/2 V — Str. Pieții, nr. top. 763/2	2013	594.515,00	Domeniul public al comunei Hărman, potrivit Hotărârii Consiliului Local al Comunei Hărman nr. 64/17.12.2013

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA

din 9 aprilie 2013

în Cauza Flueraș împotriva României

Strasbourg
(Cererea nr. 17.520/04)

DEFINITIVĂ

9 iulie 2013

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă. În Cauza Flueraș împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Ján Šikuta, Luis López Guerra, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, Valeriu Grițco, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 19 martie 2013, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 17.520/04, îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Cosmin Dragu Flueraș (*reclamantul*), a sesizat Curtea la 16 februarie 2004, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul a fost reprezentat de G. Mateuț, avocat în Arad. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agenții guvernamentali, domnul R.-H. Radu și doamna I. Cambrea, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul a susținut că i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, în măsura în care, după ce a fost achitat în primă instanță și, respectiv, în apel, a fost condamnat penal prin Hotărârea din 18 decembrie 2003 a Curții de Apel Timișoara, fără o nouă administrare directă a probelor și fără să fie ascultat în persoană.

4. La 3 iulie 2008, cererea a fost comunicată Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 1 din Convenție, s-a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

5. La 9 martie 2011, constatând din observațiile scrise ale părților că procedura penală inițiată împotriva reclamantului fusese redeschisă între timp, Curtea a invitat părțile să prezinte informații privind această procedură și observațiile lor suplimentare. Guvernul și reclamantul și-au depus observațiile suplimentare la 6 mai 2011 și, respectiv, la 27 mai 2011. Guvernul a transmis comentariile sale privind observațiile suplimentare ale reclamantului la 5 iulie 2011.

6. În urma abținerii domnului Corneliu Bîrsan, judecător ales să reprezinte România (art. 28 din Regulamentul Curții), președintele camerei a desemnat-o pe doamna Kristina Pardalos în calitate de judecător *ad-hoc* (art. 26 § 4 din Convenție și art. 29 § 1 din Regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

7. Reclamantul s-a născut în 1973 și locuiește în Arad.

8. Prin rechizitoriul Parchetului din 23 ianuarie 2001, reclamantul și N.S. au fost trimiși în judecată pentru trafic de stupefiante, în temeiul art. 312 alin. 2 din Codul penal (*C. pen.*); aceștia erau acuzați de faptul că le-au recrutat, instruit și finanțat pe M.M. și M.H. pentru a aduce cocaină din Brazilia, prin

Moscova, în perioada noiembrie 1996—ianuarie 1997. Rechizitoriul se întemeia pe depozițiile date de M.M. și M.H., care confirmau participarea reclamantului, în special faptul că acesta a convins-o pe M.M. să facă parte din operațiune. În plus, M.M. și M.H. fuseseră deja condamnate de o instanță din Moscova, în ianuarie 1998, la pedepse cu închisoarea pentru contrabandă și trafic de cocaină, după ce autoritățile ruse au descoperit o cantitate de aproximativ un kilogram de cocaină în bagajele acestora. Mai multe rude ale lui M.M. au declarat că, după arestarea acesteia în Rusia, reclamantul le-a spus că o convinsese pe aceasta să participe la operațiune și că părinții reclamantului le-au cerut să nu îi denunțe pe fiul lor și pe N.S. la poliție.

9. Judecătoria Arad a procedat la ascultarea inculpaților și a martorilor. Martora M.H. și-a retras declarația, precizând că l-a întâlnit o singură dată pe reclamant, atunci când acesta a însoțit-o la gară pentru a lua autocarul spre Budapesta, de unde ea și M.M. urmau să plece spre Rio de Janeiro. Aceasta a subliniat că reclamantul nu a participat niciodată la organizarea operațiunii, care a fost condusă exclusiv de N.S. În ciuda refuzului său inițial de a depune mărturie, M.M. a făcut mai multe declarații contradictorii cu privire la participarea reclamantului la evenimente.

10. În ședința publică din 10 februarie 2003, judecătoria a ridicat, în temeiul art. 334 din Codul de procedură penală (*C. proc. pen.*), problema schimbării încadrării juridice a faptelor, având în vedere intrarea în vigoare, la 3 august 2000, a Legii nr. 143 din 26 iulie 2000 privind combaterea traficului și consumului ilicit de droguri (denumită în continuare *Legea nr. 143/2000*). Această nouă lege abroga art. 312 C. pen. în ceea ce privește produsele sau substanțele stupefiante. Instanța a considerat că faptele incriminate erau similare tentativei, pedepsită la art. 3 alin. (2) (introducerea sau scoaterea din țară, precum și importul sau exportul ilegal de droguri de risc), coroborat cu art. 10 (organizarea, conducerea sau finanțarea faptelor prevăzute la mai multe articole ale legii, printre care art. 3, citat anterior) din Legea nr. 143/2000. Instanța a susținut că această lege era mai favorabilă inculpaților, ținând seama de severitatea pedepselor prevăzute, și că schimbarea încadrării faptelor era autorizată la art. 13 C. pen., care reglementează aplicarea legii penale mai favorabile persoanelor interesate.

11. Avocatul reclamantului a fost de acord cu noua încadrare a faptelor și reclamantul a lăsat acest aspect la latitudinea instanței. Parchetul a solicitat condamnarea inculpaților pentru

săvârșirea infracțiunii pedepsite la articolele citate anterior, iar nu pentru tentativă.

12. Printr-o hotărâre pronunțată în aceeași zi, Judecătoria Arad a considerat că declarațiile contradictorii făcute în fața sa erau puțin credibile și l-a achitat pe reclamant de acuzația de infracțiunea pedepsită la art. 312 alin. 2 C. pen. În schimb, l-a condamnat pe N.S. la 8 ani de închisoare cu executare, pentru tentativa de a organiza introducerea în țară de droguri de risc, în temeiul art. 10, coroborat cu art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000.

13. Parchetul și N.S. au introdus apel la Tribunalul Arad. S-a solicitat condamnarea inculpaților pentru săvârșirea infracțiunii în temeiul Legii nr. 143/2000.

14. Dezbaterile s-au desfășurat la 10 septembrie 2003. Avocatul reclamantului a solicitat respingerea apelului și confirmarea hotărârii pronunțate în primă instanță. Acesta a prezentat concluzii scrise, care nu conțineau comentarii explicite privind eventuala schimbare a încadrării juridice a faptelor. Reclamantul a pledat din nou nevinovat.

15. Prin Hotărârea din 17 septembrie 2003, Tribunalul Arad a schimbat încadrarea faptelor de care era acuzat reclamantul, încadrându-le drept tentativă de săvârșire a infracțiunii în temeiul Legii nr. 143/2000, și a menținut soluția de achitare. Instanța a confirmat condamnarea lui N.S.

16. Parchetul și N.S. au formulat recurs. S-a solicitat, din nou, condamnarea inculpaților pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de Legea nr. 143/2000.

17. Ședința de judecată a avut loc la 17 decembrie 2003, în fața Curții de Apel Timișoara. Avocatul reclamantului a solicitat respingerea recursului și a prezentat concluzii scrise care nu conțineau comentarii explicite privind eventuala schimbare a încadrării faptelor. Reclamantul a avut ocazia să adreseze ultimul cuvânt, ocazie cu care și-a declarat, din nou, nevinovăția.

18. Prin Decizia din 18 decembrie 2003, curtea de apel a admis recursul parchetului, a anulat hotărârea Judecătoriei Arad și a rejudecat cauza pe fond. Instanța i-a condamnat pe reclamant și pe N.S. pentru infracțiunea sancționată la art. 10, coroborat cu art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, la 15 și, respectiv, 17 ani de închisoare cu executare și a dispus interzicerea exercitării de către aceștia a anumitor drepturi. Curtea de apel a considerat că participarea reclamantului la organizarea operațiunii era dovedită de declarațiile lui M.H. în fața parchetului și de cele ale lui M.M. în fața parchetului și a judecătoriei, depoziții coroborate cu declarațiile rudelor lui M.M.

19. La 7 ianuarie 2004 a fost emis un mandat de arestare pe numele reclamantului, care nu a fost pus în executare, având în vedere că reclamantul plecase din România la 18 decembrie 2003.

20. În 2008, în temeiul noului art. 386 lit. e) C. proc. pen., reclamantul a formulat o contestație în anulare împotriva Hotărârii din 18 decembrie 2003. Acesta considera că au fost încălcate dispozițiile art. 385¹⁶ C. proc. pen., deoarece instanța de recurs l-a condamnat fără să fie audiat în persoană și fără administrarea niciunei probe în fața sa.

21. Prin Decizia din 27 iunie 2008, Curtea de Apel Timișoara a admis contestația în anulare a reclamantului, a anulat Hotărârea din 18 decembrie 2003 și a dispus reexaminarea recursului. În acest scop, curtea de apel a menționat că reclamantul nu a fost ascultat în persoană, astfel cum impunea noul art. 385¹⁶ C. proc. pen., precum și jurisprudența Curții (*Constantinescu împotriva României*, nr. 28.871/95, CEDO 2000-VIII).

22. Cu ocazia reexaminării recursului, reclamantul a solicitat de mai multe ori citarea inculpatului său, N.S., dar curtea de apel a refuzat încuviințarea, precizând că procedura a fost redeschisă doar în privința reclamantului.

23. La ședința din 26 ianuarie 2009, reclamantul a invocat excepția de neconstituționalitate a art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) C. proc. pen., pe care îl considera contrar Constituției, a art. 2 § 1 din Protocolul nr. 7 la Convenție și a art. 14 alin. 5 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, în măsura în care acesta permitea instanțelor de recurs să pronunțe pentru prima dată condamnarea unei persoane pe baza unor probe administrate doar în fața instanțelor inferioare. Acesta a invocat în sprijinul său hotărârea Curții adoptată în cererea *Spînu împotriva României* (nr. 32.030/02, 29 aprilie 2008).

Curtea de apel a transmis Curții Constituționale excepția invocată, împreună cu opinia acesteia. Această instanță a considerat că articolul menționat de reclamant era constituțional, în măsura în care permitea instanței de recurs să reinterpreteze probele administrate de instanțele inferioare cu scopul de a descoperi adevărul.

Prin Decizia din 19 mai 2009, Curtea Constituțională a respins excepția invocată, considerând că persoana interesată are posibilitatea de a propune prezentarea de probe utile și pertinente pentru cauză în etapa recursului și că instanța pronunță decizia sa de condamnare după examinarea probelor administrate astfel.

24. La ședința din 6 octombrie 2009, reclamantul a invocat, de asemenea, excepția de neconstituționalitate a art. 392 alin. 1 C. proc. pen., care reglementează contestația în anulare și prevede că instanța, după admiterea unei astfel de căi de atac, procedează la rejudecarea cauzei fie imediat, fie după un nou termen. Reclamantul considera că această dispoziție împiedica instanța să citeze toate părțile la procedură, în special inculpatul acestuia, încălcând astfel principiul contradictorialității și, prin urmare, dreptul acestuia la un proces echitabil, în sensul hotărârii adoptate de Curte în cererea *Spînu*, citată anterior. Curtea de apel a refuzat să sesizeze Curtea Constituțională cu excepția invocată, considerând că nu avea legătură cu obiectul procedurii.

25. La ședința din 22 martie 2010, reclamantul a solicitat să fie adăugate la dosar materialele aflate la dosarele din procedurile în urma cărora au fost condamnate M.M. și M.H. de către instanțele rusești, inclusiv drogurile confiscate de autoritățile rusești. În plus, acesta a solicitat inițierea procedurii de recunoaștere oficială a hotărârilor definitive de condamnare. Curtea de apel a apreciat că aceste probe nu erau utile pentru cauză, având în vedere că M.M. și M.H. aveau simplul statut de martor în cauză, și, prin urmare, a respins cererile reclamantului.

26. Cauza a fost amânată de mai multe ori la cererea avocaților reclamantului, care se aflau în imposibilitatea de a se prezenta în fața curții de apel, sau din cauza absenței reclamantului la ședințe.

27. În plus, au fost respinse o nouă cerere de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate, precum și două cereri de expatriere a reclamantului.

28. La 31 ianuarie 2011, reclamantul s-a prezentat în fața curții de apel, care l-a audiat în ședință publică. Curtea de apel nu a ascultat niciun martor.

29. Printr-o hotărâre pronunțată în aceeași zi, Curtea de Apel Timișoara a condamnat reclamantul pentru infracțiunea prevăzută la art. 10, coroborat cu art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, la 15 ani de închisoare cu executare și a dispus interzicerea exercitării de către acesta a anumitor drepturi. Curtea de apel a considerat că participarea reclamantului la organizarea, conducerea și finanțarea operațiunii era dovedită de declarațiile făcute de M.H. în fața parchetului și de cele făcute de M.M. în fața parchetului și a judecătoriei, depoziții coroborate cu declarațiile rudelor lui M.M.

II. Dreptul intern relevant**A. Codul de procedură penală („C. proc. pen.”) în vigoare la momentul faptelor**

30. Dispozițiile relevante sunt redactate astfel:

Art. 341

„Președintele, înainte de a încheia dezbaterile, dă ultimul cuvânt inculpatului personal.

În timpul în care inculpatul are ultimul cuvânt, nu i se pot pune întrebări. Dacă inculpatul relevă fapte sau împrejurări noi, esențiale pentru soluționarea cauzei, instanța dispune reluarea cercetării judecătorești.”

Art. 385¹⁴

„Instanța, judecând recursul, verifică hotărârea atacată pe baza lucrărilor și materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi, prezentate la instanța de recurs.

Instanța este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor de recurs invocate de procuror și de părți.”

Art. 385¹⁵

„Instanța, judecând recursul, pronunță una din următoarele soluții: (...)

2. admite recursul, casând hotărârea atacată și:

a) menține hotărârea primei instanțe, când apelul a fost greșit admis (...)

c) (...) Curtea Supremă de Justiție [devenită Înalta Curte de Casație și Justiție] (...), când este necesară administrarea de probe, dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost casată (...)

d) dispune rejudecarea de către instanța de recurs (...).”

Art. 385¹⁶

„Când instanța de recurs casează hotărârea și reține cauza spre rejudecare potrivit art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d), se pronunță și asupra probelor ce urmează a fi administrate, fixând termen pentru rejudecare (...).”

Art. 385¹⁹

„Rejudecarea cauzei după casarea hotărârii atacate se desfășoară potrivit dispozițiilor cuprinse în partea specială, titlul II (*Judecata*), capitolele I (*Dispoziții generale*) și II (*Judecata în primă instanță*), care se aplică în mod corespunzător.”

B. Modificările aduse Codului de procedură penală, intrate în vigoare în septembrie 2006

31. Dispozițiile relevante sunt redactate astfel:

Art. 385¹⁴ alin. 11

„Cu ocazia judecării recursului, instanța este obligată să procedeze la ascultarea inculpatului prezent (...), atunci când acesta nu a fost ascultat la instanțele de fond și apel, precum și atunci când aceste instanțe nu au pronunțat împotriva inculpatului o hotărâre de condamnare.”

Art. 385¹⁶

„Când instanța de recurs casează hotărârea și reține cauza spre rejudecare potrivit art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d), se pronunță prin decizie și asupra probelor ce urmează a fi administrate, fixând termen pentru rejudecare. La termenul fixat pentru rejudecare, instanța este obligată să procedeze la ascultarea inculpatului prezent, potrivit dispozițiilor cuprinse în partea specială, titlul II, capitolul II, atunci când acesta nu a fost ascultat la instanțele de fond și apel, precum și atunci când aceste instanțe nu au pronunțat împotriva inculpatului o hotărâre de condamnare.”

Art. 386 lit. e)

„Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri: (...)

e) când, la judecarea recursului sau la rejudecarea cauzei de către instanța de recurs, inculpatul prezent nu a fost ascultat, iar ascultarea acestuia este obligatorie potrivit art. 385¹⁴ alin. 11 ori art. 385¹⁶ alin. 1.”

Art. 408¹

„Hotărârile definitive pronunțate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a unui drept prevăzut de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale pot fi supuse revizuirii, dacă consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.

Pot cere revizuirea:

a) persoana al cărei drept a fost încălcat;

b) soțul și rudele apropiate ale condamnatului, chiar și după moartea acestuia;

c) procurorul.

Cererea de revizuire se introduce la Înalta Curte de Casație și Justiție, care judecă cererea în complet de 9 judecători.

Cererea de revizuire se poate face în termen de un an de la data rămânerii definitive a hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului.

(...)

Când instanța constată că cererea este fondată:

a) desființează, în parte, hotărârea atacată sub aspectul dreptului încălcat și, rejudecând cauza, cu aplicarea dispozițiilor din capitolul III, secțiunea II, înlătură consecințele încălcării dreptului;

b) desființează hotărârea și, când este necesară administrarea de probe, dispune rejudecarea de către instanța în fața căreia s-a produs încălcarea dreptului, aplicându-se dispozițiile din capitolul III, secțiunea II. (...).”

ÎN DREPT**I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție**

32. Reclamantul pretinde că nu a beneficiat de un proces echitabil în speță, având în vedere că a fost condamnat de instanța de recurs atât în 2003, cât și în 2011, fără să fie ascultat și fără administrarea directă de probe, deși fusese achitat de instanțele inferioare pe baza acelorași elemente. Reclamantul se plânge, de asemenea, că dreptul său la apărare a fost încălcat, pe motiv că nu a avut posibilitatea de a interoga martorii acuzării și apărării în fața Curții de Apel Timișoara, care și-a întemeiat deciziile din 2003 și 2011 pe declarațiile făcute în fața parchetului în absența sa și a avocatului său. Acesta invocă art. 6 § 1 și § 3 din Convenție.

Curtea consideră că acuzațiile reclamantului trebuie să fie examinate doar din perspectiva art. 6 § 1 din Convenție (a se vedea, de asemenea, *Sigurþór Amarsson împotriva Islandei*, nr. 44.671/98, pct. 29 *in fine*, 15 iulie 2003, *Găitânaru împotriva României*, nr. 26.082/05, pct. 19, 26 iunie 2012). Partea relevantă a art. 6 § 1 este redactată astfel:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

A. Cu privire la admisibilitate

33. În observațiile scrise trimise Curții la 29 octombrie 2008, Guvernul susține că reclamantul și-a pierdut calitatea de victimă în ceea ce privește capătul de cerere formulat inițial de acesta, din cauza redeschiderii procedurii penale în iunie 2008. Prin urmare, orice eveniment ulterior nu intră sub incidența prezentei proceduri.

34. În aceleași observații, Guvernul adaugă că, în orice caz, capătul de cerere formulat de reclamant trebuie să fie respins pentru neepuizarea căilor de atac interne, deoarece procedura penală împotriva reclamantului era pendinte la vremea respectivă, după redeschiderea sa.

35. În observațiile scrise suplimentare, trimise la cererea Curții la 6 mai 2011, Guvernul subliniază că reclamantul nu se poate pretinde victima noii proceduri care s-a încheiat cu Hotărârea Curții de Apel Timișoara din 31 ianuarie 2011,

procedură care i-a permis să beneficieze de un proces echitabil în sensul art. 6 din Convenție.

36. Curtea reamintește că, recent, a fost necesar să se pronunțe cu privire la o excepție similară, întemeiată pe pierderea calității de victimă, în Cauza *Sakhnovski împotriva Rusiei* [(MC), nr. 21.272/03, pct. 40 și următoarele, 2 noiembrie 2010]. În cauza respectivă, aceasta a considerat că excepția era strâns legată de fondul capetelor de cerere prezentate de reclamant în temeiul art. 6 din Convenție, deoarece aprecierea calității de victimă ține în mare măsură de încadrarea juridică a celei de-a doua proceduri ca procedură distinctă sau ca parte din aceeași acțiune penală. Astfel, Curtea a preferat să conexeze cu fondul excepția preliminară a Guvernului privind pierderea calității de victimă. Aceasta consideră că se impune aceeași abordare și în prezenta cerere.

37. În ceea ce privește excepția întemeiată pe neepuizarea căilor de atac interne, ținând seama de redeschiderea procedurii, și în ceea ce privește excepția întemeiată pe absența calității de victimă în raport cu Hotărârea din 31 ianuarie 2011 a Curții de Apel Timișoara, Curtea subliniază că, având în vedere maniera în care Guvernul formulează aceste excepții în prezenta cauză, acestea sunt strâns legate de prima excepție, motiv pentru care Curtea consideră că este necesar ca și acestea să fie conexate cu fondul cererii.

38. Pe de altă parte, Curtea constată că acest capăt de cerere al reclamantului nu este vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

a) Guvernul

39. În observațiile scrise din 29 octombrie 2008, Guvernul susține, în principal, că anularea Hotărârii de condamnare din 18 decembrie 2003, pentru absența unui proces echitabil, și însăși organizarea unui nou proces constituie în sine o „recunoaștere expresă” a încălcării pretinse de reclamant și o „reparație suficientă” pentru încălcarea denunțată în cadrul cererii inițiale. În sprijinul acestei teze, Guvernul subliniază că prezenta cauză diferă de Cauza *Constantinescu*, citată anterior, în care instanțele nu au recunoscut nici în mod expres, nici în esență încălcarea pretinsă de reclamant. În plus, evidențiază faptul că reclamantul nu a solicitat nicio despăgubire pentru un eventual prejudiciu material sau moral suferit, că nu a fost condamnat la plata cheltuielilor de judecată și, în special, că nu a fost niciodată încarcerat, deoarece mandatul de arestare emis pe numele său nu a putut fi pus în executare. În aceleași observații, adaugă că, în orice caz, capătul de cerere formulat de reclamant ar trebui să fie respins pentru neepuizarea căilor de atac interne, deoarece procedura penală împotriva reclamantului era pendinte la vremea respectivă, după redeschiderea sa. Cu privire la fond, Guvernul subliniază că reclamantul a beneficiat de un proces echitabil în cadrul procedurii care s-a încheiat cu Hotărârea Curții de Apel Timișoara din 18 decembrie 2003.

40. În ceea ce privește a doua procedură, în observațiile suplimentare trimise la cererea Curții la 6 mai și 5 iulie 2011, Guvernul consideră că aceste noi elemente nu au nicio legătură cu prezenta cauză și că, până în prezent, reclamantul nu a formulat niciun capăt de cerere cu privire la această nouă procedură. În plus, acesta invocă o excepție *ratione personae*, considerând că reclamantul nu se poate pretinde victima unei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție în ceea ce privește procedura care s-a încheiat cu Hotărârea pronunțată de Curtea de Apel Timișoara la 31 ianuarie 2011, având în vedere că acesta a fost prezent la dezbateri, că a fost interogată de instanța de recurs și că nu a solicitat nici ascultarea părților la procesul penal, nici readministrarea probelor.

41. În ceea ce privește fondul capătului de cerere, Guvernul susține că, în prezenta cauză, spre deosebire de Cauza *Constantinescu*, citată anterior, reclamantul a fost audiat în persoană de parchet, de instanța de prim grad și, după redeschiderea procedurii, de Curtea de Apel Timișoara, în ultimă instanță. De asemenea, acesta a avut posibilitatea de a propune mijloace de probă, de a combate probele incriminatoare propuse de parchet și de a prezenta concluziile sale orale și scrise. Guvernul subliniază că reclamantul nu a solicitat în mod oficial ascultarea lui N.S., limitându-se la a solicita doar înfățișarea acestuia ca parte la procedură sau ascultarea altor martori.

42. Guvernul reamintește, de asemenea, că, potrivit jurisprudenței Curții, în principiu, este de competența instanțelor naționale să aprecieze probele adunate de acestea și relevanța celor pe care acuzații doresc să le prezinte (*Barberà, Messegue și Jabardo împotriva Spaniei*, 6 decembrie 1988, pct. 68, seria A, nr. 146). În această privință, Guvernul consideră că astfel Curtea de Apel Timișoara a procedat doar la o apreciere diferită a declarațiilor martorilor în raport cu cea efectuată de instanțele inferioare, materie ce ține în primul rând de dreptul intern și de competența instanțelor interne. În această privință, Guvernul menționează că, în dreptul românesc, nu există nicio dispoziție legală care stabilește o ordine de preferință între declarațiile succesive făcute în timpul cercetării penale și în fața instanțelor, în ipoteza în care acestea ar fi contradictorii. În opinia sa, Curtea de Apel Timișoara și-a întemeiat decizia pe probe obținute în mod legal, care demonstrează în mod convingător vinovăția reclamantului.

43. În aceste condiții, Guvernul concluzionează că instanțele au pronunțat condamnarea reclamantului respectând garanțiile de independență, imparțialitate și publicitate în cadrul unui proces echitabil care a îndeplinit cerințele egalității armelor garantate la art. 6 § 1 din Convenție.

b) Reclamantul

44. În ceea ce privește excepțiile invocate de Guvern în observațiile sale scrise din 29 octombrie 2008, reclamantul consideră că acestea trebuie să fie respinse deoarece legislația care reglementează contestația în anulare, cale extraordinară de atac, admisă de instanța de recurs, și examinarea recursului subsecvent nu permiteau acestei instanțe administrarea directă a probelor în sensul jurisprudenței în materie a Curții, cu excepția ascultării inculpatului și a depunerii documentelor la dosar. Această obligație a fost introdusă, de altfel, abia în septembrie 2006, după modificarea Codului de procedură penală. În aceste condiții, Guvernul subliniază că anularea Hotărârii din 18 decembrie 2003 nu elimină pretinsa încălcare a Convenției pe viitor. Reclamantul subliniază, de asemenea, că epuizase căile de atac ordinare disponibile în dreptul intern la momentul introducerii cererii în fața Curții.

În ceea ce privește fondul capătului de cerere, reclamantul susține că această condamnare prin Hotărârea din 18 decembrie 2003 a Curții de Apel Timișoara, fără ascultarea martorilor pe ale căror declarații instanța de recurs își întemeiease verdictul și fără ascultarea reclamantului în persoană, constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil, garantat la art. 6 § 1 din Convenție. Reclamantul consideră că era de competența acestei instanțe să ia măsuri pozitive în vederea audierii sale și a martorilor. În plus, citează concluziile Curții din hotărârile *Constantinescu* și *Spînu*, menționate anterior.

45. În observațiile sale suplimentare din 27 mai 2011, reclamantul consideră că Hotărârea Curții de Apel Timișoara din 31 ianuarie 2011 nu a permis repararea niciuneia dintre încălcările pretinse în cererea sa inițială. În această privință, reclamantul dorește să sublinieze în special că audierea sa de către instanța de recurs a fost pur formală și că aceasta i-a respins cererea de citare a lui N.S., citație pe care era obligată să o dispună în conformitate cu legea penală. Acesta critică, de asemenea, refuzul curții de apel de a admite cererile sale care

vizau, în primul rând, transmiterea materialelor aflate la dosarele din procedurile în care M.M. și M.H. fuseseră condamnate de instanțele rusești, inclusiv drogurile confiscate de autoritățile rusești, și, în al doilea rând, recunoașterea oficială a hotărârilor definitive de condamnare (*supra*, pct. 25).

2. Motivarea Curții

a) Cu privire la calitatea de victimă ca urmare a redeschiderii procedurii și epuizarea căilor de atac interne

46. Curtea reamintește, în primul rând, că sistemul european de protecție a drepturilor omului se bazează pe principiul subsidiarității. Statele trebuie să aibă posibilitatea de a remedia încălcările produse înainte ca aceasta să examineze capătul de cerere în cauză. Totuși, „principiul subsidiarității nu implică renunțarea la orice control cu privire la rezultatul obținut ca urmare a utilizării căii de atac interne” [*Giuseppe Mostacciuolo împotriva Italiei* (nr. 2) (MC), nr. 65.102/01, pct. 81, 29 martie 2006]. În plus, principiul subsidiarității nu trebuie să fie interpretat astfel încât să li se permită statelor să se sustragă competenței Curții.

47. În fapt, un acuzat nu poate pretinde că are calitatea de victimă a unei încălcări a art. 6 § 1 înainte de condamnarea sa (cu câteva excepții care privesc, între altele, cerința privind un termen rezonabil sau accesul la o instanță). Redeschiderea unei proceduri poate să pară că „repune” reclamantul în situația în care se afla înainte de a deveni victimă și, prin urmare, restabilește *statu quo ante*. Totuși, în opinia Curții, obținerea și pierderea calității de victimă nu sunt reglementate în mod necesar de aceleași norme (*Sakhnovski*, citată anterior, pct. 78).

48. Curtea apreciază că redeschiderea procedurii nu poate să fie considerată în mod automat ca fiind în sine o reparație suficientă, care să poată determina pierderea calității de victimă a reclamantului. Pentru a stabili dacă reclamantul își păstrează această calitate sau nu, Curtea ia în considerare procedura în ansamblul său, inclusiv cea ulterioară redeschiderii. Această abordare permite stabilirea unui echilibru între principiul subsidiarității și eficacitatea mecanismului Convenției. Pe de o parte, statul poate să redeschidă și să reexamineze cauze penale pentru a remedia încălcările art. 6 din Convenție. Pe de altă parte, noua procedură trebuie să fie desfășurată cu celeritate și respectând garanțiile prevăzute la art. 6 din Convenție. Datorită acestei abordări, procedura ulterioară redeschiderii nu se poate sustrage controlului Curții, fiind astfel menținută eficacitatea dreptului de recurs individual (*Sakhnovski*, citată anterior, pct. 83).

49. Pe scurt, Curtea consideră că simpla redeschidere a procedurii în cadrul unei contestații nu constituie o reparație corespunzătoare și suficientă pentru reclamant. Prin urmare, acesta se poate pretinde încă victimă în sensul art. 34 din Convenție. În consecință, Curtea respinge excepțiile preliminare invocate de Guvern în ceea ce privește calitatea de victimă a reclamantului.

50. De asemenea, Curtea subliniază că, după ce a fost informată cu privire la redeschiderea procedurii, a solicitat părților să prezinte informații în această privință, precum și observații suplimentare. În observațiile respective trimise la 27 mai 2011, reclamantul susținea că Hotărârea Curții de Apel Timișoara din 31 ianuarie 2011 nu a permis repararea niciuneia dintre încălcările pretinse în cererea sa inițială (*supra*, pct. 45). La solicitarea Curții, Guvernul a prezentat comentariile sale ca răspuns la aceste observații (*supra*, pct. 40—43). Având în vedere ansamblul procedurii desfășurate în fața sa, Curtea consideră că Guvernul nu a fost dezavantajat în raport cu reclamantul și că a avut posibilitatea de a-și expune punctul de vedere privind cauza în ansamblul său (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Sakhnovski*, citată anterior, pct. 87—88). În aceste condiții, Curtea consideră că este necesar să fie respins argumentul Guvernului conform căruia noua procedură nu ar avea nicio legătură cu prezenta cauză și reclamantul nu ar fi

formulat niciun capăt de cerere cu privire la această nouă procedură.

51. Pe de altă parte, Curtea subliniază că excepția întemeiată pe neepuizarea căilor de atac interne, astfel cum a fost formulată de Guvern, trebuie să fie, de asemenea, respinsă, având în vedere că și Curtea de Apel Timișoara a adoptat o nouă hotărâre în procedură, condamnarea reclamantului fiind în prezent definitivă. Curtea observă că Guvernul nu a susținut că reclamantul nu ar fi epuizat căile de atac interne înainte de sesizarea sa inițială din 2004.

52. Acum, Curtea trebuie să stabilească dacă procedura desfășurată după redeschidere a respectat cerințele privind echitatea în sensul art. 6 § 1 din Convenție.

b) Cu privire la stabilirea aspectului dacă reclamantul a beneficiat de un proces echitabil

53. Curtea reamintește că modalitățile de aplicare a art. 6 din Convenție în privința procedurilor din apel depind de caracteristicile procedurii despre care este vorba; trebuie să se țină seama de ansamblul procedurii interne și de rolul atribuit instanței de apel în ordinea juridică națională. Atunci când a avut loc o ședință publică în primă instanță, absența dezbaterilor publice în apel poate fi justificată de particularitățile procedurii în cauză, având în vedere natura sistemului național de apel, întinderea competențelor instanței de apel, maniera în care au fost efectiv expuse și protejate interesele reclamantului în fața sa și în special natura chestiunilor soluționate de aceasta (*Boten împotriva Norvegiei*, 19 februarie 1996, pct. 39, *Culegere de hotărâri și decizii* 1996-I).

54. În plus, Curtea a declarat că, atunci când instanța de apel trebuie să judece o cauză în fapt și în drept și să examineze în ansamblul său chestiunea vinovăției sau a nevinovăției, aceasta nu poate, din motive care privesc echitatea procesului, să se pronunțe cu privire la aceste aspecte fără să aprecieze direct mărturiile prezentate în persoană de acuzatul care susține că nu a săvârșit actul considerat o infracțiune penală (*Ekbatani împotriva Suediei*, Hotărârea din 26 mai 1988, seria A nr. 134, pct. 32, și *Constantinescu*, citată anterior, pct. 55).

55. Curtea reamintește, de asemenea, că admisibilitatea probelor este o chestiune ce ține în primul rând de reglementările naționale, că, în principiu, instanțele naționale au obligația de a aprecia probele obținute de acestea, că rolul încredințat Curții de către Convenție constă în a cerceta dacă procedura considerată în ansamblul său, inclusiv modul de prezentare a mijloacelor de probă, a avut un caracter echitabil [*García Ruiz împotriva Spaniei* (MC), nr. 30.544/96, pct. 28, CEDO 1999-I]. Astfel, „deși, în principiu, este de competența instanței naționale să se pronunțe cu privire la necesitatea sau oportunitatea citării unui martor (...), circumstanțe excepționale ar putea determina Curtea să concluzioneze că art. 6 este incompatibil cu neascultarea unei persoane ca martor” (*Bricmont împotriva Belgiei*, 7 iulie 1989, pct. 89, seria A nr. 158).

56. Revenind la faptele cauzei, Curtea observă în primul rând că, după redeschiderea procedurii în 2008, reclamantul a fost ascultat de Curtea de Apel Timișoara. Aceasta consideră că argumentul reclamantului, conform căruia audierea sa a fost pur formală (*supra*, pct. 45), nu este motivat suficient. În schimb, nu se contestă faptul că reclamantul a fost condamnat de curtea de apel fără o nouă audiere a martorilor (*supra*, pct. 42). Prin urmare, pentru a stabili dacă a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție, este necesar să fie examinat rolul Curții de Apel Timișoara și natura problemelor cu privire la care aceasta trebuia să se pronunțe.

57. Curtea observă că, în speță, întinderea competențelor instanțelor de recurs este definită la art. 385¹⁵ și 385¹⁶ C. proc. pen. Potrivit art. 385¹⁵, curtea de apel, în calitate de instanță de recurs, nu era obligată să pronunțe o nouă hotărâre pe fond, dar avea această posibilitate. La 31 ianuarie 2011, curtea de apel a admis recursul parchetului, a casat Hotărârea judecătorească din 10 februarie 2003 și Hotărârea din 17 septembrie 2003 a

tribunalului și a pronunțat o nouă hotărâre pe fond. Conform dispozițiilor legale citate anterior, rezultă că procedura în fața instanței de recurs era o procedură completă, care respecta aceleași reguli ca și o procedură pe fond, curtea de apel fiind obligată să se pronunțe atât cu privire la faptele cauzei, cât și în drept. Instanța de recurs putea hotărî fie să confirme achitarea reclamantului, fie să îl declare vinovat, după o analiză completă a chestiunii vinovăției sau nevinovăției persoanei interesate, administrând noi mijloace de probă, după caz. În plus, aspectele pe care a trebuit să le analizeze curtea de apel pentru a se pronunța cu privire la vinovăția reclamantului aveau un caracter pur factual. Era vorba de problema stabilirii aspectului dacă reclamantul a participat la organizarea traficului de droguri (a se vedea, de asemenea, *mutatis mutandis*, *Dănilă împotriva României*, nr. 53.897/00, pct. 39, 8 martie 2007, *Găitânaru*, citată anterior, pct. 30).

58. În speță, Curtea subliniază că achitarea reclamantului de către instanțele din Arad a avut loc după audierea mai multor martori. Aceste instanțe au considerat că martorii care figurau în dosar nu erau suficienți pentru a stabili vinovăția reclamantului. Pentru a înlocui achitarea cu o condamnare, instanța de recurs nu dispunea de nicio informație nouă și s-a bazat exclusiv pe materialele din dosar, în principal pe declarațiile făcute în fața parchetului și în primă instanță. Prin urmare, Curtea de Apel Timișoara a analizat mărturiile și a concluzionat caracterul lor onest și suficient pentru a sta la baza unui verdict de vinovăție doar în temeiul declarațiilor scrise obținute de parchet și al notelor de ședință ale judecătoriei, care relatau declarațiile martorilor.

59. În esență, curtea de apel a întemeiat condamnarea reclamantului pe o nouă interpretare a declarațiilor ale căror autori nu au fost audiați de aceasta. Astfel, a adoptat o poziție opusă celei din hotărârile instanțelor inferioare, care l-au achitat pe reclamant, în special pe baza declarațiilor făcute de acești martori în cursul ședințelor care s-au desfășurat în fața lor. Deși este de competența instanței de recurs să aprecieze diversele informații obținute, precum și relevanța celor pe care reclamantul dorește să le prezinte, este la fel de adevărat că reclamantul a fost declarat vinovat pe baza aceluiași mărturii care i-au determinat pe primii judecători să se îndoiască de temeinicia acuzației împotriva sa suficient de mult pentru a motiva achitarea acestuia în primă instanță și în apel. În aceste condiții, neaudierea de către Curtea de Apel Timișoara a acestor martori înainte de a-l declara vinovat a limitat semnificativ dreptul său la apărare (*Destrehem împotriva Franței*, nr. 56.651/00, pct. 45, 18 mai 2004, și *Găitânaru*, citată anterior, pct. 32).

60. În cele din urmă, în măsura în care Guvernul subliniază faptul că reclamantul nu a solicitat curții de apel audierea martorilor, Curtea consideră că instanța de recurs era obligată să adopte din oficiu măsuri pozitive în acest scop, chiar dacă reclamantul nu a solicitat acest lucru în mod expres (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Botten*, citată anterior, pct. 53, și *Dănilă*, citată anterior, pct. 41).

61. Prin urmare, Curtea consideră că pronunțarea condamnării reclamantului fără audierea martorilor, deși acesta fusese achitat de două instanțe inferioare, este contrară cerințelor unui proces echitabil în sensul art. 6 § 1 din Convenție.

62. În consecință, Curtea apreciază că aceste elemente sunt suficiente pentru a constata că, în speță, a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

II. Cu privire la celelalte pretense încălcări

63. Invocând art. 6 § 2 din Convenție, reclamantul reproșează Curții de Apel Timișoara faptul că a încălcat dreptul la prezumția de nevinovăție, pe motiv că a ales să adopte poziția parchetului, neluând în considerare motivele care atestau nevinovăția acestuia, și că sarcina de a dovedi vinovăția revenea acuzației. În plus, consideră că decizia curții de apel se baza pe o prezumție de vinovăție care implica încălcarea

dispoziției în cauză. În plus, invocând art. 7 din Convenție, reclamantul pretinde că a fost condamnat în mod eronat prin aplicarea Legii nr. 143/2000, lege care a fost adoptată după săvârșirea faptelor reproșate, și care prevedea elemente materiale diferite în materia traficului de droguri.

64. Ținând cont de ansamblul elementelor de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la pretențiile formulate, Curtea nu identifică nicio încălcare aparentă a drepturilor și libertăților garantate de Convenție. Prin urmare, Curtea consideră că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 și art. 35 § 4 din Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

65. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

66. Cu titlu de prejudiciu material, reclamantul solicită suma de 106.200 lei românești (RON), adică aproximativ 25.000 euro (EUR), reprezentând veniturile salariale la care ar fi avut dreptul dacă nu ar fi fost începută urmărirea penală împotriva sa și dacă nu ar fi fost condamnat. Acesta afirmă, de asemenea, că a suferit un prejudiciu moral considerabil din cauza consecințelor negative care i-au afectat viața de familie, socială și profesională, prejudiciu pentru repararea căruia solicită suma de 50.000 EUR.

67. În ceea ce privește prejudiciul material, Guvernul susține că nu există nicio legătură de cauzalitate între încălcare și prejudiciul pretins. Consideră că, la fel ca în Cauza *Dănilă* (citată anterior, pct. 69), Curtea nu poate specula care ar fi fost rezultatul unui proces echitabil. În plus, Guvernul consideră că suma solicitată de reclamant este excesivă și că a fost calculată în mod speculativ, nefiind justificată de documente relevante. În fine, Guvernul consideră că redeschiderea procesului penal în temeiul art. 408¹ C. proc. pen. reprezintă un mod adecvat de a repara eventuala încălcare constatată. Acesta citează, de asemenea, art. 504—505 C. proc. pen., care reglementează modalitățile de reparare a cazurilor de arestare ilegală.

68. În ceea ce privește prejudiciul moral invocat, Guvernul susține că nu există nicio legătură clară de cauzalitate cu încălcarea pretinsă. Acesta subliniază, de asemenea, că suma solicitată este excesivă în raport cu jurisprudența Curții în materie. În subsidiar, Guvernul consideră că o constatare a unei încălcări ar reprezenta în sine o reparație echitabilă a prejudiciului moral pretins de reclamant.

69. Curtea subliniază că, în speță, unicul temei de reținut pentru acordarea unei reparații echitabile rezidă în faptul că reclamantul nu a beneficiat de un proces echitabil în fața Curții de Apel Timișoara. În mod cert, Curtea nu poate emite speculații asupra posibilului rezultat al procesului în caz contrar, dar apreciază că este rezonabil să considere că persoana în cauză a suferit o pierdere a unei șanse reale în procesul menționat [*Pelissier și Sassi împotriva Franței* (MC), nr. 25.444/94, pct. 80, CEDO 1999-II].

70. Prin urmare, pronunțându-se în echitate, conform art. 41 din Convenție, Curtea acordă reclamantului suma de 3.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

71. În plus, Curtea reamintește că, atunci când o persoană particulară, precum în speță, în urma unei proceduri viciate de încălcări ale cerințelor art. 6 din Convenție, un nou proces sau o redeschidere a procedurii, la cererea persoanei interesate, reprezintă, în principiu, un mijloc adecvat de reparare a încălcării constatate (a se vedea *Gencel împotriva Turciei*, nr. 53.431/99, pct. 27, 23 octombrie 2003, și *Tahir Duran împotriva Turciei*, nr. 40.997/98, pct. 23, 29 ianuarie 2004). În această privință, Curtea subliniază că art. 408¹ C. proc. pen. permite revizuirea unui proces pe plan intern în cazul în care Curtea a constatat o

încălcarea a drepturilor și libertăților fundamentale ale reclamantului (a se vedea și *Mircea împotriva României*, nr. 41.250/02, pct. 98, 29 martie 2007, *Găitânaru*, citată anterior, pct. 44).

B. Cheltuieli de judecată

72. Reclamantul solicită, de asemenea, suma de 62.400 RON, adică aproximativ 15.000 EUR pentru onorariile avocaților angajați și 1.453 RON, adică 350 EUR, pentru cheltuielile de corespondență în fața Curții.

73. În ceea ce privește onorariul avocatului, Guvernul subliniază că acele chitanțe prezentate de reclamant nu acoperă decât o parte din suma solicitată de el cu acest titlu. În plus, susține că reclamantul nu a trimis contracte de asistență judiciară. Pe de altă parte, din documentele trimise reiese că onorariile au fost achitate de terțe persoane. În fine, susține că sumele solicitate sunt excesive în raport cu alte cauze similare, în care Curtea a acordat doar o parte din cheltuielile solicitate de reclamant, considerându-le excesive.

74. În ceea ce privește cheltuielile de corespondență, Guvernul subliniază că din documentele prezentate reiese că au fost achitate de terțe persoane și că reclamantul nu a demonstrat consecințele patrimoniale suferite în urma acestor plăți. Nu s-a stabilit nicio legătură nici între aceste plăți și prezenta cauză. În fine, Guvernul subliniază că, în ciuda faptului

că a fost reprezentat de un avocat încă de la începutul procedurii în fața Curții, în februarie 2004, a fost necesară trimiterea mai multor scrisori astfel încât cererea să îndeplinească cerințele de la art. 47 din Regulamentul Curții și să fie înregistrată pe rolul său, în iulie 2006.

75. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, Curtea subliniază că o parte din sumele corespunzătoare onorariilor avocaților și cheltuielilor de corespondență au fost plătite de R. Flueraș și F. Flueraș și că respectivele chitanțe ce justifică onorariile avocaților au o valoare de numai 59.900 RON, adică aproximativ 14.400 EUR. În plus, din acestea nu reiese dacă plățile privesc procedura internă sau procedura în fața Curții. Ținând seama de documentele de care dispune și de jurisprudența sa, Curtea consideră că este rezonabil să acorde suma de 10.000 EUR pentru toate cheltuielile coroborate și o acordă reclamantului.

C. Dobânzi moratorii

76. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. unește cu fondul excepțiile preliminare ale Guvernului privind calitatea de victimă a reclamantului și epuizarea căilor de atac interne, referitoare la art. 6 § 1 din Convenție, și le respinge;

2. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din Convenție și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

3. hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care vor fi convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății:

(i) 3.000 EUR (trei mii euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;

(ii) 10.000 EUR (zece mii euro), plus orice sumă ce poate fi datorată de reclamant cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu 3 puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 9 aprilie 2013, în conformitate cu art. 77 § 2 și § 3 din Regulament.

PREȘEDINTE

JOSEP CASADEVALL

Grefier,

Santiago Quesada

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 805378